

ROMULUS HALÁLA

Mars isten, Romulus és Remus atyja, amikor a magas égből letekintve meglátta az új várost, és végiggondolta fiának, Romulusnak dicső tetteit. Így szólította meg Jupitert:

- Istenek és emberek királya, régi ígéretedre emlékeztetlek téged. Látod, mily erős a római hatalom, egyetlen ellenség sem meri kinyújtani feléje kezét, nem szükséges tehát már neki az én vérem szolgálata. Kérlek, add vissza atyjának a fiát! Meghalt az egyik, elvesztettem, legalább a másik legyen itt mellettem. Azt mondtad, azt ígérted e szavakkal: "Egy lesz a kettő közül, akit a kék égbe emelek" - legyen hát érvénye Jupiter szavának!

És Jupiter bólintott. Beléremegtek a föld sarkai, megingott az égbolt súlya alatt *Atlas*, ki az egész világot a vállán viseli. Jupiter a következőképp váltotta be ígéretét: Romulus a város alapításától számított 38. évben a *Mars-mezőn* szemlét tartott serege felett. Gyönyörködött légiójában és a háromszáz főből álló lovasszázadában, melyet a légió mellé szervezett. Majd a szenátus gyűlésére ment, melyet ugyancsak a Mars-mezőre hívott össze. Meg is kezdődött a gyűlés, amikor egyszerre hatalmas égzengés, villámlás kíséretében vihar kerekedett, és a királyt, ki trónszékében ült, egy sűrű fekete felhő teljesen eltakarta. Mikor aztán a felhő, amilyen gyorsan jött, éppoly gyorsan el is oszlott, ámulva és megdöbbenve látták, hogy a királyi szék üres. Romulus nem volt sehol. A katonák és atyák már akkor is megdöbbenek, mikor a király fölött megjelent a csodálatos fekete felhő, de ijedelmük még fokozódott, mikor a csendes és derűs napfényben üresnek látták a trónszéket. Aztán innen is, onnan is kiáltások hangzottak:

- A vihar ragadta a magasba, az égiek közé!

- Istentől született isten ő! Úgy tisztelje mindenki, mint Róma városának királyát és teremtő atyját!

Az atyák pedig kezüket ég felé tartva, ekképp könyörögtek:

- Adj, Romulus, békességet városodnak! Légy hozzá kegyes és jóindulatú! Oltalmazd népedet! De a következő napokban és hetekben, mikor Romulus hiánya mind érezhetőbbé vált, a nép

és a hadsereg, mely bálványozta királyát, az atyák ellen fordult gyűlöletével. Az a gonosz hír terjedt ugyanis el, hogy a vihar alkalmával az atyák ölték meg Romulust, mert ők akartak uralkodni helyette. A gyűlölet már-már lázadássá fajult, mikor a szenátus gyűlésre hívta össze a népet a Mars-mezőre, ugyanoda, ahol Romulus eltűnt. A gyűlés megnyitása után Proculus Julius nevű szenátor emelkedett szólásra:

- Rómaiak! Ma hajnalban, mikor falusi birtokomból elindulva Rómához közeledtem, az égből hirtelen leereszkedett és közeledett hozzám Romulus. Rögtön megismertem, hiszen éppúgy, mint ti, jól ismertem kedves vonásait, és a legnagyobb tisztelettel kértem, könyörögtem, üzenjen velem nektek, akik nem tudtok belenyugodni az ő elvesztésébe. Megmondtam neki, hogy már minket, az atyákat vádoltok, hogy mi öltük volna meg. Romulus erre így válaszolt:

"Menj, és vidd hírül a rómaiaknak, hogy ne adjanak hitelt okatlan híreszteléseknek. Az égi lakóknak az a szándékuk, hogy az én Rómám legyen a földkerekség ura. Ezért hát törődjenek, a hadi dolgokkal, és tudják meg, de az utódaiknak is úgy adják tovább, hogy nincs emberi erő, mely a római fegyvereknek ellenállhatna!"

Ezeket mondta, majd ismét a magasba emelkedett, és eltűnt előlem. Proculus Julius szavai mélyen meghatották a népet. Mivel őt mindenki szavahihető és igaz embernek ismerte, senkinek sem jutott eszébe kételkedni szavában. A lelkek megnyugodtak, a nép ujjongva távozott a gyűlésről. Romulust Quirinus néven beiktatták a halhatatlan istenek közé, és tiszteletére templomot emeltek, melynek külön papja volt, és Quirinalia néven minden évben ünnepi játékot rendeztek emlékére. Így vonult be Romulus a halhatatlanok közé.